

Μ' αυτό τόν τρόπο δημιουργείται έσωτερικός πόθος για τήν επίτευξη τέτοιων καταστάσεων. Πρόκειται για ιδιαίτερη μέθοδο προσευχής σέ ειδική έκστατική ατμόσφαιρα και σέ κλίμα, στό όποιο ό ένθουσιασμός αφήνεται έλεύθερος. Η άναγκαιότητα αυτών των έμπειριών προκαλεί ατμόσφαιρα ψυχολογικής πίεσεως, γιατί στήν περίπτωση πού κάποιος δέν έχει αυτές τίς πνευματικές έμπειρίες, τούτο αποδίδεται ιδιαίτερα στίς ομάδες εκείνες, πού φρονούν ότι χωρίς τό βάπτισμα του Άγίου Πνεύματος δέν υπάρχει έμπειρία τής σωτηρίας.

Όμως μ' αυτό τόν τρόπο έξαφανίζονται τά σύνορα μεταξύ τής δράσης του Άγίου Πνεύματος πού δημιουργεί γνήσιες πνευματικές έμπειρίες σάν εκείνη του άποστόλου Παύλου (Α' Κορ. Ιβ' 1-3) και ύποκειμενικών ή και δαιμονικών καταστάσεων, πού οδηγούν σέ "έμπειρίες". Ο άνθρωπος δέν μπορεί πλέον νά ξεχωρίσει τό γνήσιο από τό νόθο και θεωρεί καταστάσεις πού έρμηνεύονται είτε μέ βάση τίς φυσικές δυνατότητες του ανθρώπου είτε και σάν δαιμονικές επιδράσεις, ως "ένοίκηση του Άγίου Πνεύματος".

Από τό άλλο μέρος ή διδασκαλία για τό ότι τό "βάπτισμα του Πνεύματος" εκφράζεται μέ τό φαινόμενο τής γλωσσολαλίας, άσκει στους όπαδούς ψυχική βία, γιατί φρονούν πώς πρέπει νά έχουν αυτή τήν έμπειρία, προκειμένου νά συγκαταλεχθούν μεταξύ

των εκλεκτών. Έτσι πολλοί οδηγούνται στήν άπογοήτευση και στήν άπόγνωση, όχι στήν έν Χριστώ έλευθερία. Τή δυσκολία αυτή άναγνωρίζουν και βασικοί παράγοντες τής κίνησης των πεντηκοστιανών. Ο L. Steiner, διευθυντής τής Έλβετικής πεντηκοστιανής ιεραποστολής, παρατηρεί:

«Αυτή ή λανθασμένη διδασκαλία περί βαπτίσματος του Άγίου Πνεύματος είναι αίτία πολλών αιρέσεων και παρεκτροπών στήν κίνηση των πεντηκοστιανών... ό αριθμός εκείνων πού δέν βοηθήθηκαν (δηλαδή δέν έλαβαν τό "βάπτισμα του Άγίου Πνεύματος"), είναι μεγαλύτερος από όσο φαντάζεται κανείς. Η διόρθωση τής διδασκαλίας περί του βαπτίσματος του Άγίου Πνεύματος είναι άνάγκη άπολύτου προτεραιότητας» (παραπομπή: Reimer - Eggenberger 154).

Κατά τήν πίστη τής Όρθόδοξης Έκκλησίας, ή πνευματική ζωή δέν συνίσταται σέ έκστασιακές εκδηλώσεις. Η έκσταση καλεί τόν άνθρωπο νά εξέλθει του έαυτού του και νά συναντήσει τόν Θεό έξω από τόν έαυτό του. Αυτό είναι κατά τήν όρθόδοξη πίστη εκδήλωση κακού πνεύματος. Η ζωή έν Αγίω Πνεύματι προϋποθέτει τήν συνένωση του Άγίου Πνεύματος: Ρωμ. Η'11: «εί τό Πνεύμα του έγείραντος Ίησουν εκ νεκρών οικεί έν υμίν...», Β' Τιμ. Α'14: «τήν καλήν παρακαταθήκην φύλαξον διά Πνεύματος Άγίου του ένοικοῦντος έν ήμίν».

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΑΛΛΟΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΣΚΟΠΙΑ» «Μετάφραση Νέου Κόσμου»

τής Άννας Μπουρδάκου

Η Έταιρεία «Σκοπιά» των «Μαρτύρων του Ίεχωβά», από τόν καιρό τής ιδρύσεώς της, κινείται σέ ένα σχέδιο διδασκαλιών γεμάτο άντιφάσεις, μέ διδασχές, πού ή μία άντικρούει τήν άλλη και διαρκώς μεταβαλλόμενες. Φυσικά κάθε μεταβολή γίνεται πάντοτε μέ κριτήριο τό τί έξυπηρετεί τήν Όργάνωση. Βασικός σκοπός και στόχος ή διάθεση των προϊόντων της (Βιβλία - βιβλιάρια και άλλα).

Οί όπαδοί «τρέφονται» μέ όποια «τροφή» έχει κατασκευαστεί από τό Κυβερνών σωμα, ώστε νά επιτυγχάνεται ή πλήρης έξάρτησή των. Η έντυπη ύλη τής «Σκοπιάς» μέ τούς έντυπωσιακούς τίτλους και τίς φωτογραφίες, άλλοτε εϋδαιμονιστικές και άλλοτε σκορπώντας τρόμο, συντελούν στήν ύποταγή των θυμάτων. Όλα αυτά βέβαια καλύπτονται μέ τόν θεο-

κρατικό μανδύα και μέ συνεχή άναφορά στήν Αγία Γραφή: Τό λέει ό Ίεχωβά μέ τόν λόγο του στήν Αγία Γραφή, αυτό τό άκούει αδιάκοπα ό «μάρτυς» ώστε και αυτός μέ τήν σειρά του τό επαναλαμβάνει.

Τίθεται όμως τό ερώτημα για ποιά Γραφή όμιλούμε και σέ ποιά Γραφή άναφέρεται ή Έταιρεία; Δίότι ή «Σκοπιά» έχει κατασκευάσει τήν περίφημη Μ.Ν.Κ. (Μετάφραση Νέου Κόσμου), όπου ή αλλοίωση του κειμένου είναι σέ τέτοια τραγική κατάσταση ώστε τό συμπέρασμα είναι ότι πρόκειται για μία άλλη «Γραφή» και όχι αυτή των προφητών, των άποστόλων, αυτή τήν Αγία Γραφή τήν θεόπνευστη των Χριστιανών.

Στόν πρόλογο τής Μ.Ν.Κ. λένε οί Συγγραφείς: «Οί μεταφραστές αυτού του έργου, πού φοβούνται

καί ἀγαποῦν τόν θεϊκό Συγγραφέα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, νοιώθουν τήν ιδιαίτερη εὐθύνη πού ἔχουν ἀπέναντί Του, νά μεταδώσουν τίς σκέψεις καί τίς ἐξαγγελίες του μέ τή μεγαλύτερη δυνατή ἀκρίβεια. Νοιώθουν ἐπίσης εὐθύνη ἀπέναντι στους ἐπιμελεῖς ἀναγνώστες, οἱ ὁποῖοι βασίζονται σέ μιά μετάφραση τοῦ θεόπνευστου Λόγου τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ γιά τήν αἰώνια σωτηρία τους.

Ἔχουμε λοιπόν μιά μετάφραση τῆς ἁγίας Γραφῆς πού μέ φόβο θεϊκό παραδίδεται στους ἀναγνώστες γιά τήν σωτηρία τους. Ἄς ἀρχίσουμε τήν μελέτη ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη μέ λίγα ἐδάφια.

Γένεσις Γ'8: «Καί ἤκουσαν τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τό δειλινόν...»

M.N.K. Γένεσις Γ'8: «Ἀργότερα ἀκούσαν τή φωνή τοῦ Ἰεχωβά Θεοῦ ὁ ὁποῖος περπατοῦσε στόν κήπο κατά τό διάστημα τῆς ἡμέρας πού φυσάει τό ἀεράκι...». Ἔτσι ἀπλᾶ κατά τούς συγγραφεῖς, ὅταν φυσάει ἀεράκι κατά τό διάστημα τῆς ἡμέρας, ἔχομε δειλινό, μπορεῖ νά εἶναι καί πρωί ἢ καί μεσημέρι.

Ἐξοδος Γ'14: «καί εἶπεν ὁ Θεός πρὸς τόν Μωυσῆν λέγων· ἐγώ εἰμι ὁ ὢν, καί εἶπεν· οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ ὁ ὢν ἀπέσταλκέ με πρὸς ὑμᾶς».

M.N.K. Ἐξ. Γ'14: «Τότε ὁ Θεός εἶπε στόν Μωυσῆ «ΘΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΩ» καί προσέθεσε Αὐτό θά πεῖς στους γιούς τοῦ Ἰσραὴλ «Ο ΘΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΩ» μέ ἔστειλε σέ ἐσᾶς». Μέ αὐτόν τόν τρόπο οἱ Ἕλληνες ὁπαδοί τῆς Σκοπιᾶς πρέπει νά ξεχάσουν τήν Ἑλληνική Γραμματική καί νά κατανοήσουν ὅτι ὁ «ΩΝ» θά πεῖ «ΘΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΩ».

Στήν Καινή Διαθήκη, ἡ κακοποίηση τῆς ἁγίας Γραφῆς, μέσα ἀπό τίς διάφορες ἀλλοιώσεις, στόχο ἔχει τήν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ματθαῖος ΙΗ' 11: «ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τό ἀπολωλός».

M.N.K. Ματθ. ΙΗ 11: δέν ὑπάρχει

Ματθ. ΚΓ' 14: «Οὐαὶ δέ ὑμῖν γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι...»

M.N.K. Ματθ. ΚΓ' 14: δέν ὑπάρχει

Στό μέν **Ματθ. ΙΗ' 11,** Σωτήρ εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, κάτι πού ἡ Ἐταιρεία πολέμῳ, ἀφοῦ ἡ σωτηρία ἐξαρτᾶται ἀπό τήν θεοκρατική κυβένηση. Στό **ΚΓ'14** βεβαίως κλείνει ἡ «Σκοπιᾶ» τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ εἰσέρχονται σ'αὐτήν μόνον 144.000 καί ἡ θύρα ἔκλεισε τό 1935.

Διαβάζουμε στήν Ἁγία Γραφή στόν **Ἰωάννη Γ'3:** «καί οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τόν οὐρανόν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ».

M.N.K. Ἰωάν. Γ'3: «Ἐπιπλέον κανεῖς δέν ἔχει ἀνεβεῖ στόν οὐρανὸ ἐκτός ἀπὸ αὐτόν πού κατέβηκε ἀπὸ τόν οὐρανὸ τόν Γιό τοῦ ἀνθρώπου». Δέν ἔχει τήν συνέχεια «ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» διότι τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν «υἱόν τοῦ ἀνθρώπου», ἡ Ἐταιρεία «Σκοπιᾶ» τόν θέλει μόνο ἐπὶ τῆς γῆς, καί ἀρνεῖται τήν πανταοῦ παρουσία Του.

Πράξεις Κ'28: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος».

M.N.K. Πρ. Κ' 28: «Προσέχετε τούς ἑαυτοῦς σας καί ὄλο τό ποιμνιο μέσα στό ὁποῖο τό ἅγιο πνεῦμα σᾶς διόρισε ἐπισκόπους γιά νά ποιμαίνετε τήν ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τήν ὁποῖα ἀγόρασε μέ τό αἷμα τοῦ ἰδίου τοῦ **Γιού** του» Ἐπομένως δέν ἀναγνωρίζουν οἱ συγγραφεῖς τῆς Ἐταιρείας τήν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ οὔτε καί τήν ἐκκλησία Του.

Οἱ ἀλλοιώσεις δέν τελειώνουν: Ὁ Ἰησοῦς στόν **Ματθαῖο ΚΣΤ 26-28** εἶναι σαφῆς ὅταν λέει στους μαθητές του: «λάβετε φάγετε τοῦτο ἐστὶ τό σῶμα μου... πῖετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτο ἐστὶ τό αἷμα μου τό περί πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν».

M.N.K. Ματθ. ΚΣΤ' 26-28: «Καθὼς συνεχίζουν νά τρῶνε, ὁ Ἰησοῦς πῆρε ἕνα ψωμί καί ἀφοῦ εἶπε μιά εὐλογία, τό ἔσπασε καί δίνοντάς το στους μαθητές του εἶπε «Πάρτε φάτε. Αὐτό σημαίνει τό σῶμα μου... πῖετε ἀπὸ αὐτό ὄλοι σας, διότι αὐτό σημαίνει τό αἷμα μου...».

Μέ αὐτό τόν τρόπο ὁ ὁπαδός «κατανοεῖ» ὅτι πρόκειται γιά σύμβολα (ὅπως ἀκριβῶς τά χαρακτηρίζει ἡ «Σκοπιᾶ») τά ὁποῖα δέν ἔχουν πραγματική ἀξία.

Τέλος, μιά ἀναφορά στόν Σταυρό τοῦ Κυρίου πού τόσο πολέμῳ ἢ ὀργάνωση.

Ἰωάννης ΙΘ' 15: «Ἄρον, ἄρον σταύρωσον αὐτόν...»

M.N.K. Ἰωαν. ΙΘ' 15: «Πάρε τον, πάρε τον, κρέμασέ τον στό ξύλο».

Ματθαῖος ΚΖ' 23: «...οἱ δέ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες σταυρωθήτω».

M.N.K. Ματθ. ΚΖ' 23: «...Ὡστόσο ἐκεῖνοι κραύγαζαν ὄλο καί περισσότερο «Νά κρεμαστεῖ στό ξύλο».

Αὐτά τά ἐλάχιστα ἀπὸ τό πλῆθος τῶν ἀλλοιώσεων. Ὡστόσο οἱ συγγραφεῖς ὑπόσχονται στόν ἀναγνώστη σωτηρία. Πῶς; Μέσω τῆς Θεοκρατίας, καί ἐφόσον βοηθοῦν πραγματικά καί πνευματικά τόν «πιστό καί φρόνιμο δοῦλο», δηλ. τήν ἑταιρία «Σκοπιᾶ».

Ὁ Χριστιανὸς ὅμως Σωτήρα ἔχει τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦν Χριστόν καί τοῦτον ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα.